

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2026. január 29.
(csütörtök)

Horváth Géza

A VALLÁSOS ÉLETBE MINDEN BELEFÉR

Énekek: 477; 474

Alapige: Bír 17

„Volt egy Efraim hegyvidékéről való Mika nevű férfi. Ez azt mondta egyszer az anyjának, az az 1100 ezüst, amelyet elvettek tőled, és amely miatt átkozódtál fülem hallatára, íme, az az ezüst nálam van, én vettem el. Az anyja ezt mondta: áldjon meg az Úr, fiam! És ő visszaadta az 1100 ezüstöt az anyjának, aki ekkor azt mondta: teljesen odaszentelem az Úrnak a fiamért, hogy egy faragott és öntött bálványszobrot készítsenek belőle. Most ezért visszadom azt neked. De ő megint átadta a pénzt az anyjának. Az anyja elvett belőle 200 ezüstöt, és odaadta az ötvösnek, és az készített belőle egy faragott és öntött bálványt. Ez azután Mika házába került. Ennek a férfinak, Mikának volt egy házi temploma, ahol efódot és házibálványt készített. Felszentelte az egyik fiát, és ő lett a papja. Abban az időben nem volt király Izráelben, és mindenki azt cselekedte, ami jónak tűnt a maga szemében. Volt egy ifjú lévita júdai Betlehemből, Júda nemzetségéből, aki ott élt jövevényként. Ez az ember elment a júdai Betlehem városából, hogy ott telepedjen le, ahol majd alkalmas helyet talál. Így jutott vándorlása közben Efraim hegyvidékére, Míka házához. Mika azt kérdezte tőle: honnan jössz? Ő így felelt, lévita vagyok a júdai Betlehemből, és járok-kelek, míg alkalmas helyet találok valahol. Míka ezt mondta neki: maradj nálam, és légy nekem atyám és papom! Én pedig esztendőnként tíz ezüstöt, egy rend ruhát és eledelt adok neked. És a lévita elszegődött. Tetszett neki, hogy ott maradjon annál a férfinál. Az pedig úgy tekintette őt, mint a saját fiát. Mika tisztébe avatta a lévítát, és így az ifjú a papjává lett és házánál maradt. Mika ezt mondta: most tudom, hogy jót tesz majd velem az Úr, mert egy lévita lett a papom.

Imádkozzunk!

Köszönjük, hogy megállhatunk előtted, örökké való Istenünk, mennyei Atyánk, így a gyülekezet közösségében is. Köszönjük, hogy adtál szomjúságot a mi szívünkbe, hogy mint a szarvas kívánkozik a folyóvízre, úgy kívánkozzon hozzád a mi lelkünk, a te igédhez. Tudjuk az igéből, hogy a te folyóid tele vannak vizekkel, nem fogy ki, és élő víz folyamait kínálsz a tieidnek, ezért kérünk, hogy itass meg bennünket gyönyörűséged folyóvizéből.

Köszönjük, hogy a bibliai példák, akár pozitívak, akár negatívak, de mindegyik a hitünket keresi, próbálja, teszi mérlegre, hogy vajon hogyan gondolkodunk, vajon az ige szerint gondolkodunk-e és járunk-e el. Köszönjük neked, hálaadással, hogy kérhettük az éneklést. Szólj hozzánk, Urunk, csendesen és édesen, félelmünk mindjárt széled! Valóban sok-sok félelmünket, ami talán kísért a mai napon is, oszlassa el a te igéd bátorító szava, bennünket felemelő csodálatos kegyelme! Érjen el a mi szívünkig, és hadd mondjuk azt, hogy valóban a mi tanulságunkra írtak meg a Szentírás üzenetei. Így kérünk, hogy Szentlelkeddel adj világosságot az ige szólójának és hallgatóinak egyaránt!

Ámen.

Igehirdetés

Kedves testvérek, a Bírák könyvét olvasva láthatjuk, hogy abban az időben nem volt király Izráelben, ezért mindenki azt cselekedte, ami kedves az ő szemei előtt. De ez így tulajdonképpen nem teljesen igaz, mert volt király Izráelben. Mert addig a zsidó nép azt vallotta, hogy az Úr a mi bíránk, Ő a mi királyunk, Ő tart meg minket. Csak éppen Izráel népe kivonta magát ennek a királynak az uralma alól. Lehet, hogy azért, mert túlságosan erősnek, szigorúnak tartotta. Mindenki azt cselekedte, ahogyan ő látja, vagy ahogy ma is sokan mondják, hogy úgy gondolom, ahogy ő gondolja. És alig volt, aki megmondja, hogy teljesen mindegy, hogy te hogyan gondolsz, vagy te hogyan látod, itt az a lényeg, hogy mi van elrendelve. Tegnap volt valakivel egy beszélgetésem egy üzletben, és mondja, hogy amikor nincsenek kuncsaftok, éppen egy papot hallgat, ő így mondta, aki az angyalokról beszél. Arra gondoltam, hogy megkérdem tőle, hogy ki az, és mit mond az angyalokról. Azt mondta, hogy tetszik tudni nagyon érdekes dolgokat mond az angyalokról. Mondom neki, hogy nem az a lényeg, hogy érdekes dolgokat mond-e, hanem hogy biblikus dolgokat mond-e az angyalokról. Testvérek, ebben a korban is sokaknak az volt a lényeg, hogy mi az érdekes, mi az, amit megengedhetünk magunknak, és nem az, hogy Isten előtt, ahogy mondja az Újszövetség, hogy mi Istennek a jó, kedves és tökéletes akarata.

Az igaz és okos istentisztelet háttérbe szorul a Bírák könyvében, ahogy a mai részünk is taglalja. Nézzük meg egy kicsit Mika háza népét, Mika családját, akik nem egyenesen járnak a hit útján, amikor egy család életébe enged az ige bepillantani! Az Újszövetségben olvassuk, hogy a hitre nézve vannak nem becsületes emberek. Mika is ide tartozik, meg az egész házanépe, hogy van valamiféle vallásosság, valamiféle Isten félelem, de a hitre nézve nem becsületes

emberek. Mika és családja olyanok, akik tudnak valamit a hit dolgairól, de valahogy sosem megy át az életükbe, és amikor cselekvésre kerül a sor, akkor ez a hit már, mint a pára, felszívódik. A történet arról szól, hogy Mika anyja felhalmozott egy kisebb vagyont. Azt mondja az ige, hogy 1100 ezüst sékelt halmozott fel, ez körülbelül 18 kg ezüst. Úgyhogy ez egy nagy összeg volt, főképpen akkor, ha megnézzük, hogy amikor megfogadja Mika a lévitát, akkor 10 ezüst sékel az évi bére. Tehát mondhatjuk úgy, hogy egy lévitának körülbelül 110 évi fizetése az, ami ott van a Mika anyjánál, valahol eldugva a szobájában. Mika ellopja az anyjától ezt az ezüstöt, és valószínűleg elkezdik keresni, mert Mika anyja kétségbeesik, hogy valaki ellopta az ezüstöt. Egyszer csak, amikor keresik, átkot mond arra Mika anyja, aki ezt a pénzt ellopta, vagyis arra, aki kirabolta. Talán egy régebbi fordítás még erőteljesebben fogalmaz, mert itt azt mondja Mika, hogy: fülem hallatára mondtál átkot, más fordításokban úgy van, hogy: fülemben mondtad az átkot. Tehát mintha Mika anyja valamit sejtene, és úgy mondja az átkot, hogy a fia hallja meg, hogy legyen átkozott az, aki ezt a pénzt elvette.

Testvérek, nyilvánvaló, hogy nagyon nehéz, ha valaki ennyit veszít. Valljuk meg őszintén, hogy a mai világban sem elképzelhetetlen, mikor egy ilyen kisebb vagyont valaki valami miatt elveszít! Lehet, hogy azért, mert ellopják, lehet, hogy azért, mert leveszik a bankszámlájáról, lehet, hogy azért, mert valamilyen üzleti vállalkozás nem sikerül, és ennyi pénzt elveszít. Egy nagyon nagy dolog, testvérek, és ilyenkor derül ki az, hogy mi jelent nekünk sokat. Ilyenkor derül ki, hogy hol van Mika anyjának a szíve. Ott, ahol a kincse. Ahol a ti kincsetek, ott van a ti szívetek is. Ha valakinek Jézus Krisztus a kincse, az se könnyen emészt meg, de vallom, testvérek, hogy előbb-utóbb túljut rajta. Nyilván nem könnyen, de mégis az Isten győzelme ott marad a szívében, és valahogy az énekíróval együtt vallja, hogy „csak azt el ne veszítsem, mi benned ó, Úristen, remélni megtanít”! Ilyenkor, testvérek, látjuk, hogy Mikában mégis van valamiféle lelkiismeret furdalás, valamiféle bűnbánat, de inkább úgy mondom, hogy lelkiismeret furdalás, mert ő vette el a pénzt, tudja, hogy nála van. Nem olyan messze van ez a pénz. Mégis testvérek, nem mondja, hogy anyám, én vettem el, hanem azt, hogy nálam van. Majdnem azt mondja Mika, hogy nem is tudom, hogy került oda az én párnám alá a te párnád alól.

A hírekben olvastam néhány évvel ezelőtt, hogy egy rendőr megállított egy autóst, és kérte, hogy nyissa már ki a csomagtartót. A csomagtartóban öt dámszarvas volt beszuszakolva, és kérde a rendőr, hogy: ez itt micsoda? Csodálkozik a sofőr, a tulajdonos, hát ő nem is tudja, hogy ezek hogyan kerültek ide. Valami ilyesmiről van itt szó testvérek! Nála van ez az 1100 ezüst sékel, és azt mondja, hogy íme, az ezüst nálam van, én vettem el. Először azt mondja, hogy nálam van, aztán azt mondja, hogy elvettem. Csak egy dolgot nem mond, hogy én loptam el. Mika annak a tipikus alakja a Bibliában, amikor valaki a bűnt nem nevezi bűnnek, mert tudniillik, ha nevéen nevezné, akkor bocsánatot is kérne rögtön. Bevallaná, hogy anyám megbotlottam, elgyengültem, kísértésbe estem, elloptam tőled ezt a pénzt. Csak, amikor Mika anyjától hallja ezt a rette-

A VALLÁSOS ÉLETBE MINDEN BELEFÉR

netes átkot, akkor meri bevallani. Pedig Jézus azt mondja, hogy még ellenségeiteket is áldjátok, és ne átkozzátok. A hívő szív is menyire képes arra, testvérek, hát még a félhívó vagy a hitetlen, hogy ilyen esetben dühében valamiféle rosszat kívánjon, vagy átkot mondjon arra, aki őt megbántja. Nagyon fontos, testvérek, amit itt látunk, hogy aztán Mika előveszi ezt a pénzt, mert mikor az anyja megátkozza, akkor Mika anyja nem elcsendesedik, hanem tulajdonképpen egy meggondolatlan átkot mond. Jó lenne megtanulni, testvérek, hogy ne legyenek a szívünkben ilyen meggondolatlan, hamar kimondott dolgok, hanem tanuljunk meg először csendben lenni és várni az Úr szeretetére, míg elcsitítja a szívünkben az indulatot és a haragot!

Tehát, ez volt az első nagy baj, amit itt látunk, hogy nincs őszinteség, nincs bűnvallás, egymás vétkét takargatják. Figyeljétek meg, hogy Míka anyja sem mondja azt, hogy fiam, elloptad. Mika, amikor azt mondja, hogy azaz ezüst, ami miatt átkot mondtál, finoman figyelmezteti az anyját, hogy te meg megátkoztad azt, aki elvette az ezüstöt. Tehát, hogy értsen belőle, hogy ő sem makulátlan. Te sem vagy tiszta ebben a kérdésben, nem csak én, mert sokszor a bűneinket úgy tudjuk menteni, testvérek, ha nálunk bűnösebbet találunk. Hányszor találkoztam olyanokkal, akik azt mondták nekem, hogy: tiszteletes úr, hát ilyen vagyok, de vannak nálam bűnösebbek is! Ez kétségtelen, már megmondták a dogmatikusok is, hogy egyaránt bűnösök vagyunk, de nem egyformán. Nem egyformán vagyunk bűnösök, erről maga Jézus is tanít. Azt mondja egy asszonyról, hogy ő jobban szeret, mert neki több bűne bocsáttatott meg. A Bibliában az, hogy egyaránt bűnösök vagyunk, azt jelenti, hogy nem egyformán vagyunk bűnösök, de Isten mércéjét egyikünk se lépi át. Tehát, senki nem mondhatja, hogy ő teljesen tiszta, ő tökéletes, ő makulátlan, benne nem találtatik bűn, mert az Isten mércéjét senki nem lépi át. Se az, akinek több bűne bocsáttatott meg, se az, akinek kevesebb bűne bocsáttatott meg. Nagyon fontos tehát, testvérek, ebben az igében, hogy el tudjuk-e engedni. Lehet, hogy nem 1100 ezüstöt kell elengedned, lehet, hogy sokkal kevesebbet. Lehet, hogy nem is pénzről van szó, amit el kell engedni. Amikor valami veszteség ér, akkor emlékezzünk Míka történetére, hogy hogyan dolgozzuk azt fel!

A másik rettenetes bűn, ami ebből következik, ahogyan oda-vissza adják a pénzt egymásnak. Figyeljétek meg, amikor Míka megmondja, hogy nálam van az ezüst, akkor már azt mondja az anyja, hogy: áldjon meg az Úr, fiam! És ő visszaadta az 1100 ezüstöt az anyjának, aki azt mondja, hogy teljesen oda szentelem ezt a pénzt az Úrnak, az én fiamért, hogy egy faragott és öntött bálványszobrot készítsenek belőle. Itt egymást éri, testvérek az Isten nélküli engedetlenség, amikor azt mondja Míka az anyjának, hogy ezt az 1100 ezüstöt azért adja, hogy ebből faragott és öntött bálványszobrot készítsenek. Átadja Mikának, ő megint visszaadja az anyjának, és milyen érdekes, testvérek, hogy ő már csak 200 ezüstöt vesz el belőle, amiből majd bálványszobrot öntet, amit odaad az ötvösnek. Tehát, 900-ról már nincs szó. Hova lett a 900? Mert ő az első felindulásában az egészet az Úrnak szenteli, de amikor oda kell adni, akkor már csak 200 marad belőle, és még ezt a 200-at se fordítja igazán jó célra.

Testvérek, arra gondoltam ma, mikor ezt az igét elolvastam, hogy ez a történet pontosan egyezik az újszövetségi Anániás és Safira történetével, akik eladják a mezőt, hogy az árát elvigyék az Úrnak. Aztán mikor el kell vinni, akkor már csak egy részét viszik el, és azt mondják, hogy mi is eladtunk egy mezőt, itt az ára. Nagyon szeretem azt az igét, amikor azt mondja Péter, hogy: megmaradván nem neked maradt volna meg? Hát ki kényszerített téged? Hát ki mondta azt, hogy el kell hozni? Megmaradván nektek maradt volna meg! Testvérek, velünk is megeshet, hogy mikor így felbuzdulva valamit megígérünk Istennek, hogy meg fogjuk csinálni, aztán amikor kell, akkor már csak egy része marad meg. Megöntik a bálványt, megöntik a faragott és öntött bálványt, ami Mika házába kerül. Aztán folytatódik tovább, testvérek, az engedetlenség, mert Mika csinál egy házi templomot. Így írja ez a fordítás, hogy egy házi oltárt csinál magának, és efódot, házi bálványt is készített. Felszentelte az egyik fiát, és ő lett a papja. Aztán arra jár egy kóbor lévita, aki éppen helyet keres magának, és nagyon megőrül neki, mert ezért a tíz ezüstsékelért meg is fogadja, ruházatot és étkezést biztosít neki. Van, ami pénzben, van, ami természetben fizettek. Református egyházunkban is még száz évvel ezelőtt így volt, hogy a tanító vagy a lelkész kap valamennyi pénzt, kap még tíz mázsa fát, öt mázsa tengerit, tíz mázsa búzát, így határozták meg a javadalmat. Az Ószövetségben is így volt, hogy még kapott ruhát is.

Testvérek, mi az egésznek a lényege, amit itt olvasunk a Bírák könyvében? Abban látom, testvérek, a lényegét, hogy Mika anyja először úgy osztja el a pénzt, hogy a végén már az Isten céljaira alig jut. Csak 200 ezüst jut belőle, pedig az egészet oda szentelte. Mika pedig berendez egy szobát, egy szentélyt, holott Isten rendelése szerint csak a Szent Sátorban lehetett Őt imádni, csak a szent helyen, amit Isten kijelölt. Ha megnézi valaki a térképen, akkor ahol Mika lakott, és ahol éppen akkor Izrael Istent dicsérte, a silói szentély nagyon közel volt egymáshoz. Tehát, nem lehetett azt mondani, hogy azért kell csinálnom egy szentélyt, egy házi templomot, mert több száz kilométert kell menni a szent helyig. Hadd legyen nekem egy kis házi templomom! Ahogy régen volt a grófoknak, meg báróknak, hogy a kastélyukban azért berendeztek egy kis kápolnát, mert ők ott letudják az istentiszteletet.

Testvérek, nézzük meg, hogyan vonatkozik ez ma ránk! Kizárt dolognak tartom, hogy valaki közületek efódot, meg ilyen öntött házi bálványt csináltatna magának, és ott egy lévitát alkalmazna. De elmondom, hogy két veszélye van ennek. Először is valakik a lakásukban kialakíthatnak egy ilyen házi oltárt, ilyen házi bálványt, és odateszik az elhunyt szerettük képét, ott mindig ég egy gyertya, ott mindig van friss virág. Ki lehet alakítani a szobában egy ilyet. Kialakíthatsz ilyet az életedben, ahova Istennek nincs igazi belépése, mert az a te saját szentélyed. Mika is kialakított egy saját vallást saját istentisztelettel. Nem azt, amit kapott, nem azt, amit Isten elrendelt, hogy Őt hogyan lehet és kell imádni. A János 4-ből tudjuk, hogy „az Isten Lélek, és akik imádják, szükségük, hogy lélekben és igazságban imádják”! Amikor a samáriai asszony azt mondja, hogy a samaritánusok a Garizim hegyét tartották a maguk szent he-

A VALLÁSOS ÉLETBE MINDEN BELEFÉR

lyének, hogy ott van a Garizim hegyén. Azt mondja, hogy a zsidóknak meg Jeruzsálemben van az a hely, ahol imádni kell az Atyát. És Jézus azt mondja, hogy se itt, se ott, eljön majd az idő, amikor sem nem itt, sem nem ott. Nem is soká, mert 70-ben lerombolják Jeruzsálemet, meg a templomot. A Garizim hegyén is már Krisztus előtt 120 körül lerombolták a samáriaiak templomát. Azt mondja, hogy az Isten Lélek, és akik imádják, lélekben és igazságban imádják. De megyek tovább, testvérek, mert ennek még van egy nagyon fontos jelentősége. Többször tapasztaltam, hogy az Isten népei közül ma is előfordul, hogy többen berendeznek maguknak ilyen házi templomot. Miből áll ez a házi templom? Tulajdonképpen abból áll, hogy kiteszik a laptopot, kiteszik az okostelefont, vagy a számítógépet, és a világ tájairól behozzák az úgynevezett írásmagyarázatokat, istentiszteleteket hallgatnak. Sokan mondják, hogy ők meghallgatnak, megnéznek minden tévés, minden rádiós istentiszteletet, és mindegy, hogy milyen, mindent megnézünk. Megesszük, akármit adnak elénk, mindegy, hogy mit. Egy lelkész azt mondta erre, hogy nem csak az a baj, hogy megnézi a tévében, hanem az, hogy addig a sajátján nincs ott. Miközben a gyülekezet énekel, imádkozik, ígét hallgat, egymásnak köszön, a másiktól megkérdi, hogy veled mi van, mi volt az elmúlt héten, a másikat támogatja, vagy éppen a gyerek megőrzőben vigyáz a kicsikre. Persze, rögtön hozzáteszem, mert nézik most online is többen a testvérek közül az istentiszteletet, hogy itt nem arról van szó, aki kórházban van, mert annak nincs más lehetősége. Nem arról van szó, aki időskorában már a lakást se tudja elhagyni, és nem tud jönni már a gyülekezetbe. Annak természetesen ez nagy ajándék, mert – így mondja – mintha ott ülnék az első sorban. De tudjátok, aki csak azért nem jön, mert lusta, csak azért nem jön, mert fel kellene öltözni, mert éppen fél tízkor keltem fel, még meg is reggelizhetek közben, vagy esetleg még a húslevesre is ránézhetek. Inkább erről van szó, testvérek, de olyanról is tudok, mikor valaki még házi papot is, mint Mika, állít szolgálatba. Olyan szomorú, testvérek, mikor a gyülekezettől, a templomtól lehet, hogy néhány száz méterre lakik az illető, és inkább otthon marad!

Múltkor hallottam valahol egy lelkipásztortól, azt mondta neki egy asszony, hogy ő azért nem megy a gyülekezetbe, mert ott bűnösök vannak, és ha ő bemenne, akkor az ő igaz lelkét megfertőztetné. Lehet, hogy én azt mondtam volna neki, hogy kedves, ha maga bejön, akkor nem maga fertőződik meg, hanem a többi fertőződné meg magától. Akik nem azért tiszták, mert tiszták, hanem azért, mert Krisztusban vannak, mert Jézusban látja őket az Atya. Ugye, értjük, testvérek, hogy csak kifogás, hogy miért nem megy fel a silói szentélybe ez a Mika? Miért nem ott imádják az Istent, ahol a többiek? Miért nem együtt éneklük a zsoltárokat, mint a zarándokok, mikor mentek fel a jeruzsálemi templomba, és olyan nagy öröm volt, mikor együtt énekelték a zsoltárokat, a zarándokok énekeket, együtt mentek az úton, és míg odaértek, addig beszélgettek, megosztották a hitbéli tapasztalataikat egymással. Milyen áldott közösség volt, testvérek! Tanuljunk ebből, kedves testvérek, hogy nincs magunk által kreált vallás, és magunk által kreált istentisztelet. Az Újszövetségben ki is józanítja az

ige ezeket, hogy mi az igaz istentisztelet. És miért kellett ezt az akkori gyülekezeteknek is elmondani? Azért, mert, hogy mi az istentisztelet, azt Isten elénk adja. Ami nem csak annyi, hogy felmegyek a templomba, és hallgatom a prédikációt, éneklek, imádkozok. Az is, de ott még tovább megy, hogy meglátogatni az özvegyeket, az árvákat, és szánjátok oda a ti testeteket okos istentiszteletként az Úrnak!

Kedves testvérek, tanuljuk meg a mai történetből, hogy tulajdonképpen Mika és az ő anyja, tehát mindketten benne vannak, mert ő meg elfogadja ezt a papságot, felszenteli a saját fiát! Ugye, érezzük, hogy mindenütt ott leng ezeknek a helytelen utaknak a leírása, hogy itt semmi nem egyenes? Itt semmi nem tiszta, semmi nem egyértelmű. Itt van egy keveredés a szívekben, ugye tetszett neki, hogy ottmaradjon annál a férfinál. Itt van ez a lévita is, hát mi az egyetlen motiváció ahhoz, hogy ő Mikának a papja legyen? A fizetés. Miről esik szó legelőször? Arról, hogy adok tíz sékel ezüstöt, ruhát, ételt. Mika tisztébe avatta a lévitát, és így az ifjú papjává lett, és házánál maradt. Végül még a korona az egészen, Mika azt mondta, most már tudom, hogy jót tesz majd velem az Úr, mert egy lévita lett a papom. Tehát, valami érdemet is vár ezért Mika, és azt gondolja, hogy Isten ezért őt meg fogja áldani. Testvérek, még Mika nem tudja azt, amit nem csak mi tudunk, de az Ószövetség hívői is tudtak, hogy Isten velünk csak a Krisztusra nézve tesz jót, és nem azért, mert egy lévita a papom.

Sokan sorolnák az érdemeiket, hogy majd az Isten jót fog tenni velem, mert adtam, mert megcsináltam, mert könyörültem, stb. Testvérek, Isten azon könyörül, aki először is azt tudja mondani, hogy Isten légy irgalmas nékem, bűnösnek! Mint amikor Mózes lejön a hegyről, és Áron azt mondja, hogy hát ez a borjú meg csak kijött a tűzből, amikor Mózes rákérdez, hogy mi ez. Aki segítségül hívja az Úr nevét, aki azt mondja, hogy könyörülj rajtam, én Istenem, mint Dávid, mert ő is belement ilyen utakba, csak ő nem 1100 ezüstöt vett el, hanem Uriás feleségét vette el. Ő egy asszonyt vett el. Volt pénze, neki nem pénz kellett, neki asszonyt kellett. De Dávid, miután elvette, akkor azt tudta mondani, hogy vétkeztem, azt cselekedtem, ami gonosz a te szemeid előtt. És azt tudja mondani, hogy: Uram, könyörülj rajtam, tisztíts meg, és fehérebb leszek a hónál! És Isten megkönyörül rajta.

Mika és házanépe mindig takargatja a bűnt. Pedig meg van írva, hogy aki takargatja vétjét, annak nem lesz jó vége, de aki megvallja és elhagyja, az irgalmasságot nyer! Itt mindenki takargatja a saját, és ami még fontos, a másik bűnét is. Az anyja takargatja a fiának a bűnét. A szülő nem takargathatja a fiak vétjét! Mika anyja nem egyenes, nagyon megbocsátó, a fiával szemben nagyon lágy szívű: fiam, légy megáldva! Milyen rossz példát mutat! Nem tehetünk róla, ha a gyermekeink vétkeznek, de testvérek, a vétket nem hagyhatjuk jóvá! A nyilvánvaló bűnt, ami előtte is, a gyülekezet előtt is nyilvánvaló, azt nem legalizálhatjuk azért, mert az én gyerekem. A tékozló fiú akkor is gyereke maradt az apának, mikor messze volt, mikor a vályúnál volt. De ez a fiú egyszer ki kellett, hogy mondja, mert az apa elengedi, és nem azt mondja, hogy beszéljünk meg, fiam! A szülőnek muszáj megmondani a gyermeknek is a vétket, ami

A VALLÁSOS ÉLETBE MINDEN BELEFÉR

nem helyes, ami az Úr ellenvaló, ami az Isten törvényébe és parancsába ütközik! Nem lehet megengedő, és lágy szívű! Mika anyja nagyon megengedő, nagyon lágy szívű. A másik az, meggondolatlan. Nem áldást mond, hanem tulajdonképpen először átkot mond, és nem tudta, hogy a fiára mondta.

Hadd fejezzem be azzal, hogy Isten csak Jézusért könyörül rajtunk! Nem azért, mert egy lévitát alkalmazunk. Nem azért, mert befizetem az egyházfenntartói járulékot. Nem azért, mert én többet dobok a perselybe, mint a másik. Nem azért, mert van valami extra szolgálatom is. Hanem azért, mert Jézusban szemlél engem, az igaz Fiúban, és Őérette. Nem a lévitáért könyörül Isten, hanem az ő Fiáért. Azért mondom, testvérek, mert nekünk ez evidens, de ezt az Ószövetség hívői tudták. Tudta Ábrahám, tudta Jákób, tudta Izsák, tudta Dávid, tudta Sámuel. Az Ószövetség hívői ugyanúgy tudták, és ők ráadásul előre nézve tekintettek Krisztusra, hogy majd jön az, akiért az Isten könyörül rajtam, akiben megbocsátja a bűnt, és elengedi népe maradékának vétkeit. Mi pedig már sokszorosan tudjuk. Ezért ne hivatkozzunk másra, csak arra, hogy Jézusért könyörülj rajtam, Istenem, és irgalmasságod szerint töröld el az én vétkeimet!

Ámen.

Imádkozzunk!

Urunk, köszönjük neked hálaadással, hogy mindig figyelmeztetsz bennünket, ha letérünk a helyes és igaz útról, az egyenes útról. Add, Urunk, hogy Mika történetéből is tanuljunk, nehogy bennünket is megkössön a világfénye, a gazdagság, vagy annak szeretete, hogyha elvesztünk valamit vagy valakit, akkor ne az legyen, hogy összeomlunk! Ne az legyen, hogy halálba izgatjuk magunkat, hanem győzz meg bennünket, hogy tudjunk elengedni, mert tudjuk, hogy a menny a miénk! Nagyobb kincsünk mi lenne, mint az előre elkészített helyünk, amit te, Jézus megszereztél nekünk a mennyben? Nagyobb kincsünk mi lehetne, amit semmi el nem vehet, a tolvaj nem viheti el, a tűz soha nem égetheti meg, a moly nem rághatja meg?

Köszönjük, hogy betöltöd a mi szükségünket. Hadd magasztaljunk téged, hogy nem kell nekünk mást, csak egyetlen templomot komolyan venni, amikor te bennünk lakozol! Hadd legyen már itt lenn templomoddá szívem, lelkem, ahogy énekeljük az énekben! Köszönjük a templomunkat, a gyülekezett közösségét, ahová eljöhethünk, hétköznap is és vasárnap is, ahol együtt magasztalhatunk és együtt dicsérhetünk téged.

Kérünk, áldd meg azokat, akik nem tudnak jönni, mert betegek, idősek, nem tudnak kimozdulni, vagy kórházban vannak, hogy hadd vegyenek áldást! Kérünk, hogy hozd ide azokat, akik nem akarnak eljönni, bár eljöhetnének, és könyörülj meg rajtuk, mutasd meg nekik, hogy mit rendeltél el, hogy mi az igaz istentisztelet lényege! Maradj velünk az éjszakában, kérünk, és a holnapi napon is, közelben és távolban lévő szeretteinkkel, gyermekeinkkel, unokáinkkal! Hadd dicsérjen Téged a mi életünk és szívünk! Tisztíts meg teljesen, és mossál meg bennünket a Te tiszteletedre!

Ámen.